

ZPRAVODAJ Štěpánovska

Číslo 2 – duben 2021 • Ročník 23

Vydává město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu

Český svaz ochránců přírody Vlašim – záchranná stanice pro živočichy,
ošetřovatelka Bára Vencová s trvale hendikepovanou srnou Mařenkou; foto Filip Petrák

*„Jako laň prahne po vodách bystřin, tak prahne duše má po Tobě, Bože! Má duše žízní po Bohu, po Živém Bohu. Kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?“ (Bible, Starý Zákon, žalm 42, 2 – 3).
Člověk, ať si to přizná či ne, touží po naplnění smyslu svého života. Podobně jako své tělo sytíme pokrmem a nápojem, abychom žili, podobně je třeba naplnit svou duši. Na rozdíl od těla nelze duši naplnit materiálními statky ale vztahem a životem s tím, který vstal o Velikonocích z mrtvých – Ježíšem Kristem. Svatý Augustin tuto lidskou touhu vyjádřil těmito krásnými slovy: „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože.“*

Ing. Roman Farion

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

všechny Vás co nejsrdečněji zdravím.

Vládu nad jarním počasím si zpět převzala zima, víme však, že je to její poslední, předem prohraný boj, který ukončí sluneční svit.

Věříme, že současná situace s nemocí covid –19 bude mít stejný osud jako letošní zima. Počty nakažených se snižují. Vláda připravuje rozvolnění, je si ale potřeba uvědomit, že velkou měrou záleží na nás všech, jak důsledně k vzniklé situaci přistupujeme, jak důsledně nařízení dodržujeme.

Chodník Vlašimská

Dokončili jsme část stavby chodníku ve Vlašimské ulici. Na této vysoce dopravně frekventované komunika-

*Dokončená část stavby chodníku v ulici Vlašimská;
foto archiv města*

*Dokončená část stavby chodníku v ulici Vlašimská;
foto archiv města*

ci se chodci mohou cítit bezpečněji, další částí budeme pokračovat podle finančních možností. V plánu je letos dodělat chodník v ulici Dalkovická.

Kontejnery v ulici Okružní; foto archiv města

Změna místa stanoviště kontejnerů

Kontejnery na bio a velkoobjemový odpad v Trhovém Štěpánově jsme přemístili ze soukromého pozemku v ulici Polní do ulice Okružní k telekomunikačnímu vysílači na pozemek v majetku Města Trhový Štěpánov. Zpevněná plocha bude oplocena a nasvícena.

Vandalismus

V dnešní době mizí i účta k mrtvým, posprejovaná stěna kolumbária a zdi na místním hřbitově tomu nasvědčují. Sprejerům se také zalíbila fasáda nové budovy

Vandalům není nic svaté, ani hřbitovní zeď; foto archiv města

Fasádu nového zázemí FK Trhový Štěpánov také posprejovali; foto archiv města

zázemí FK Trhový Štěpánov na hřišti. Bohužel tito „umělci“ zapomněli, že budova je osazena bezpečnostními kamerami. Celou věc šetří Policie ČR.

Ovocná alej

Město Trhový Štěpánov zakoupilo ovocné stromky pro výsadbu aleje v Dalkovicích. Pan Miroslav Petrásek s rodinou stromky vysázel a ošetřil proti okusu zvěří. Za jejich práci děkuji. Místní občané se mohou těšit na plody, které stromy ponesou.

Pan Miroslav Petrásek z Dalkovic s rodinou vysazoval ovocné stromky; foto archiv města

Testování zaměstnanců města na covid -19

Pravidelně každou středu jsou testováni všichni úředníci a zaměstnanci města na covid -19. Tyto testy nám provádí Charita Vlašim, které za tuto službu děkuje.

Pan Jiří Frübling při testování na covid-19; foto archiv města

Poděkování

Děkuji JPO II Trhový Štěpánov za neocenitelnou službu v jejich dobrovolné činnosti ochrany majetku, zdraví a životů našich spoluobčanů. Děkuji za vyčištění požární nádrže u nádraží. Tento dobrovolný spolek vždy byl, je a bude na obcích nepostradatelný a nenahraditelný.

Děkuji Vám, chlapci, za vaši obětavost, pomoc a záchranu.

Děkuji SDH Dubějovice za organizování a jarní úklid našeho okolí od odpadu, který někteří občané na tato místa vyházeli. Je to veliký kontrast mezi lidmi, jedni jsou dobří, pomáhají, druzí ničí. Je to tak od nepaměti, věřme, že ta druhá část obyvatel se bude zmenšovat.

Děkuji hasičům a všem, kteří se na této akci podíleli.

Zemřel pan Miroslav Petrásek z Dalkovic.

Miroslav Petrásek celý svůj život pracoval v Jednotném zemědělském družstvu Trhový Štěpánov, nejdříve jako traktorista, potom řidič zemních strojů. Nikdy na něho nezapomeneme v jeho žlutém bagru „Ostrowku“. Miroslav se vyjímal svojí nekonečnou pracovitostí, kterou můžete vidět nejen na jeho domě, ale i ve vesnici,

Pan Miroslav Petrásek z Dalkovic; foto archiv města

kde žil. V důchodovém věku pracoval pro město Trhový Štěpánov. Jeho pracovní nadšení nemělo obdoby. Sám udělal fasádu na kulturním domě, fasádu na prodejně, údržba křížků a Božích muk v celém správním území byla neocenitelná. O svoji vesničku měl Miroslav velký zájem a starost. Byl u zrodu Dalkovického vodovodu, který celý vybagroval. Byl u zrodu kaple sv. Trojice v Dalkovicích, i když prosazení této stavby bylo nelehké, nebál se za ni bojovat. Miroslav byl platným členem Farní rady v Trhovém Štěpánově, aktivně pomáhal při opravách a údržbě kostela. Pomáhal spoluobčanům, kamarádům při stavbách rodinných domů, nespočet základů, které pro ně vybagroval, byla mistrovská díla, nebylo již třeba žádné ruční práce. Jeho poctivost, pracovitost, přátelství a láska jsou pevné základy, které nám zde Miroslav zanechal. Miroslav byl dlouholetým aktivním členem SDH Dalkovice, za svoji poctivou práci obdržel mnoho významných a medailí.

Děkuji panu Miroslavu Petráskovi za poctivou práci pro Město Trhový Štěpánov a jeho občany. Čest jeho památce.

Zemřel pan Václav Kopecký z Trhového Štěpánova.

Aktivní činovník včelařského spolku, členem se stal v roce 1981. Za 40 let své práce prošel mnoha významnými funkcemi - včelařský důvěrník pro Trhový Štěpánov, deset let vedl včelařský kroužek v základní škole, dvacet let byl předsedou základní organizace v Trhovém Štěpánově, byl členem Okresního výboru Českého svazu včelařů. Jeho zkušenosti byly pro ostatní včelaře neocenitelné, byl pro ně autoritou i rádcem. K devadesátému výročí

Pan Václav Kopecký při převzetí praporu včelařů – daru Města Trhový Štěpánov; foto archiv města

spolku jsem včelařům předal prapor – dar Města Trhového Štěpánova. Václav mi za něj děkoval s dojetím a slzami v očích. Včelařství i spolek miloval.

Děkuji panu Václavu Kopeckému za jeho práci pro Město Trhový Štěpánov, jeho občany a Český svaz včelařů. Čest jeho památce.

Zemřel pan Ladislav Kadleček z Trhového Štěpánova.

Dlouholetý předseda spolku chovatelů, zahrádkářů a předseda VOS Občanský les Trhový Štěpánov. Pan Ladislav byl neúnavný činovník v mnoha činnostech spolkového života. Organizoval pořádání výstav chovatelů drobného zvířectva. Za jeho předsednictví ve Svazu zahrádkářů byla vybudována moštárna v budově č. p. 59 (bývalá prodejna ZD a.s.), po jejím uzavření moštoval ve svém domě pro místní občany. Funkci předsedy VOS Občanský les vykonával mnoho let. Účastnil se brigád na stavbách, úklidu a údržby zeleně ve městě.

Pan Ladislav Kadleček z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Děkuji panu Ladislavu Kadlečkovi za jeho celoživotní přínos městu Trhový Štěpánov a jeho občanům. Čest jeho památce.

Vážení spoluobčané,

v loňském roce jsem psal do dubnového čísla Zpravodaje Štěpánovska o zrušení kulturních a jiných společenských akcí, o vládním prodloužení nouzového stavu do 30. dubna 2020, „trochu se to ale protáhlo“. Věřme, že se vše navrátí k normálu.

Děkuji Vám za podporu, spolupráci a pomoc. Přeji krásné jarní dny.

Josef Korn, starosta města Trhový Štěpánov

UPOZORNĚNÍ

Upozorňujeme občany, aby s přicházejícím jarním počasím dbali na dodržování vyhlášky o hlučnosti a nekomplikovali tak spoluobčanům klidné žití.

Sčítání lidu 2021

Po deseti letech se do České republiky znovu vrací sčítání lidu! Využijte bezpečné sčítání pomocí online formuláře, který je přístupný na www.scitani.cz, nebo mobilní aplikaci, kterou naleznete v Google Play i App Store pod názvem „Sčítání21“. Elektronický sčítací formulář bude zpřístupněn od 27. března do 11. května.

Kdo se nesečte online, bude muset vyplnit listinný sčítací formulář. Jestliže využijete listinné podání, čas na vyplnění a poslání máte od 17. dubna do 11. května.

Více informací na www.scitani.cz. Pokud si nevíte rady, volejte infolinku 253 253 683.

Ing. Marie Benešová

MĚSTO TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

EKOSO Trhový Štěpánov, s.r.o.

**vyhlašují sběr elektro a nebezpečných odpadů
v sobotu 24. dubna 2021**

Stanoviště budou na obvyklém místě:

- 8:00 hod. Štěpánovská Lhota – na návsi
- 8:30 hod. Střechov – u obchodu
- 9:00 hod. Dalkovice – u kontejneru
- 10:00 hod. Sedmpány – u kontejneru
- 10:30 hod. Dubějovice – u kontejneru
- 11:30 hod. Trhový Štěpánov – na náměstí

Sbíráme:

- veškeré domácí elektrospotřebiče – například:
 - fény, roboty, holicí strojky, ventilátory
 - ledničky, mrazáky, pračky, topné spotř.
 - elektroniku, TV, monitory, počítače
 - baterie, zářivky, úsporky (obyčejné žárovky NENOSTE)
- oleje, kapaliny a filtry z automobilů
- zbytky barev a plechovky
- zbytky úklidové chemie
- zbytky agrochemie
- nevyužité léky

Termíny svozů popelnic

Popelnice barva šedá, bez označení; foto archiv města

52 svozů, barva šedá (bez označení), vyváží se každé pondělí.

26 svozů, modře označena, vyváží se 1x za 14 dní – lichý týden, a to: 12. 4. 2021, 26. 4. 2021, 10. 5. 2021, 24. 5. 2021, 7. 6. 2021, 21. 6. 2021 atd.

15 svozů, modře označena, vyváží se 1x za 14 dní od 1.4.2021 do konce října 2021, a to: 12. 4. 2021, 26. 4. 2021, 10. 5. 2021, 24. 5. 2021, 7. 6. 2021, 21. 6. 2021 atd.

12 svozů, červeně označena, vyváží se první pondělí v měsíci, a to: 5. 4. 2021, 3. 5. 2021, 7. 6. 2021 atd.

Irena Ryšavá, Městský úřad Trhový Štěpánov

Popelnice, modře označena; foto archiv města

Popelnice, červeně označena; foto archiv města

Slavnosti svátků velikonočních

Zdravím všechny čtenáře. Prožíváme zvláštní období. Jednak proto, že je výjimečný stav způsobený pandemií, jednak tím, že trvá postní období a blížíme se k velikonočním svátkům. Prožívání postní doby je jiné, než v minulých letech, ačkoli máme už zkušenosti z loňského roku. To, co tady budu psát, nebude teologickou přednáškou, budu se snažit co nejsrozumitelněji popsat všechno, co a proč prožívá společenství katolické církve v tyto dny.

Je třeba se vrátit o 2000 let zpět. Kolem roku 33 našeho letopočtu v Palestině působil člověk jménem Ježíš, kterému lidé říkali Nazaretský. Byl úplně výjimečný – učil lidi, měl moc nad přírodou, uzdravoval lidi z všelijakých nemocí, dokonce vzkřísil několik lidí z hrobu, vymítal zlé duchy z lidí a také odpouštěl hříchy. Sám sebe považoval za Božího Syna. V čase židovského svátku Paschy, který vždycky Židé slavili v neděli po prvním jarním úplňku, nařídil svým apoštolům (měl jich 12) připravit slavnou paschální večeři. Ve čtvrtek v průběhu této večeře se modlil za své apoštoly, vzal chléb a víno a řekl, že ten chléb a víno stávají se jeho tělem a krví, a bude tak

pokaždé, když jeho učedníci budou tak činit na jeho památku. Potom jeden z jeho apoštolů, Jidáš, odešel a za 30 stříbrných ho zradil. Ježíš byl uvězněn. Potom, za svítání, byl soud před židovskou veleradou. Před veleradou Pan Ježíš potvrdil, že je Božím Synem, a velerada ho odsoudila na smrt. Židé v tom období byli pod římskou

Missal, kalich a patena; foto P. Jerzy Cymanowski MIC

nadvládou a potřebovali potvrzení rozsudku smrti od prokurátora římského. V tom čase byl prokurátorem Pontius Pilát. Pilát nechtěl odsoudit Ježíše na smrt za to, že se považuje za Božího syna, ale pod nátlakem velerady ho odsoudil k bičování a ke smrti na kříži za to, že se nazval Králem. Pan Ježíš byl bičován, potom mu vojáci upletli korunu z trní na hlavu a musel nést kříž za hradby města. Byli s ním odsouzeni ještě dva zločinci. Za hradbami Jeruzaléma byl ukřižován a kolem 15. hodiny zemřel na kříži. Byl pátek odpoledne a aby tělo nezůstalo na kříži přes svátky paschy, římský voják probodl kopím Ježíšův bok na potvrzení, že je mrtvý. Tělo bylo pohřbeno do nového hrobu vytesaného ve skále. Celou sobotu Ježíš ležel v hrobě, který stále hlídali římsští vojáci. V neděli ráno, za svítání, ke hrobu přišly ženy, aby podle židovského zvyku pomazaly vonnými mastmi tělo, ale tělo Ježíše nenašly. Pan Ježíš zjevil se tohoto dne Marii Magdaleně, dvěma učedníkům na cestě do Emauz a také svým 11 apoštolům (Jidáš spáchal sebevraždu). Ježíš s apoštoly mluvil a spolu večereli. Od té doby apoštolové, jejich nástupci a vůbec křesťané všem lidem na světě dávají svědectví, že Pan Ježíš povstal z mrtvých a žije a že každý, kdo tomu bude věřit, bude mít odpuštěné hříchy a také bude žít.

Společenství církve je společenství lidí, kteří věří, že Ježíš Kristus je Boží Syn, pravý král. Věř, že to, co říkal a učil, je pravda, že vstal z mrtvých, žije a že má moc odpouštět hříchy a darovat lidem život věčný v nebi. Já

patřím k tomuto společenství. Protože jako společenství církve tomu všemu věříme, proto také na tu událost před 2000 lety nejenom vzpomínáme, ale také společně a slavnostně ji prožíváme. V průběhu těch dvaceti století vznikla krásná liturgie, bohoslužba, pobožnosti, obřady, zpěvy, obleky, dekorace, atd. To všechno se ukazuje zvláště v tom, co prožíváme od Zeleného čtvrtka do Neděle zmrtvýchvstání.

Na Zelený čtvrtek se v katedrále dopoledne setkávají kněží se svým biskupem, aby společně děkovali za dar kněžství, obnovili a oživil kněžské závazky. Večer tohoto dne začíná svaté triduum. Ve farních kostelích je sloužena mše svatá na památku poslední večeře, ve které byla ustanovena Eucharistie. Na znamení důležitosti prožívaného času a bolesti, kterou zažil Ježíš, od této mše svaté se nepoužívají v kostele zvony (lidé někdy říkají, že zvony odletěly do Říma). Po slavné mši svaté kněz přenáší Nejsvětější svátost do místa adorace – temnice.

Na Velký pátek se v římskokatolické církvi neslouží mše svatá. Často kolem 15. hodiny rozjímá se u křížové cesty Pana Ježíše. Odpoledne začínají důstojné obřady, které připomínají smutné události toho pátku v Jeruzalémě: čte se v kostele popis umučení a smrti Pana Ježíše na kříži; uctívá se Kristus na kříži a kdo je vnitřně připravený, může přistoupit ke svatému přijímání. Po obřadech Ježíše Krista v eucharistii (v monstranci) přenáší kněz do symbolického hrobu, kde je možnost tiché modlitby – adorace.

Monstrance; foto P. Jerzy Cymanowski MIC

Paškál; foto P. Jerzy Cymanowski MIC

Soška zmrtvýchvstalého Krista; foto P. Jerzy Cymanowski MIC

Bílá sobota, to je v liturgii čas úplného ticha – nic se neděje – Ježíš leží v hrobě.

Na Bílou sobotu večer začíná nejslavnější bdění církve. Toto bdění už patří Neděli zmrtvýchvstání. Na začátku je posvěcený oheň a veliká svíce – paškál – symbol přítomnosti zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Zpívá se hymnus prohlašující zmrtvýchvstání Krista. Potom se čte z bible několik čtení o celých dějinách lidství, izraelského národa, a konečně popis zmrtvýchvstání. Zní slavné ALELUJA. Znovu zní všechny zvony. Ti, kteří se připravovali v katechumenátu, přijímají křest, a úplně

všichni obnovují svoje křestní vyznání víry. Pokračuje mše svatá, která často končí slavným průvodem.

Během **Neděle** slaví se radost zmrtvýchvstání – v kostele ve společenství církve i po domech, v rodinném kruhu a v kruhu přátel.

Slavnosti svátků velikonočních mají vliv nejenom na společenství katolické církve a všech věřících křesťanů. Mají také vliv na život celé společnosti. A v této společnosti vznikly tradice a zvyky, které někdy navazují na liturgie a někdy s ní nemají nic společného. Ale všechny uvádějí zvláštní atmosféru těch dnů. Jako příklad vzpomenu: zelené pivo na zelený čtvrtek, tragačování (děti mají dřevěná kladívka a rehtačky a dělají na ulicích rámus od čtvrtku večer do soboty večer), malování vajíček, velikonoční zajíček, mrskání nebo polévání vodou...

Přátelé, přeji VÁM všem, abyste v pokoji, zdraví a radosti prožívali svátky velikonoční. Aby v srdcích všech žila naděje na lepší budoucnost a jako kněz přeji VÁM moc Božího požehnání a žehnám Vám ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a celým srdcem volám radostné ALELUJA!!!

ThMgr. P. Jerzy Cymanowski MIC

Socha Krista v hrobě; foto P. Jerzy Cymanowski MIC

U nohou Panny Marie

Nejsem žádná velká turistka a současná doba ani příliš cestování nepřeje. Nutné vyřizování ale způsobilo, že jsem se nedávno vydala do hlavního města. Vyřídila jsem všechny pochůzky, a protože mi do odjezdu zpátečního autobusu ještě zbývalo dost času, vydala jsem se trochu pokochat krásami matičky Prahy.

Na Staroměstském náměstí jsem si nenechala ujít pravidelné defilé apoštolů na orloji, navštívila jsem majestátní Týnský chrám a poté mou pozornost upoutal nedávno znovu vztyčený Mariánský sloup. Šla jsem blíž, prohlížela si stavbu a četla nápis v dolní části.

„Z iniciativy Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu vytesali z kamenů, které jste věnovali Vy všichni dárce a podporovatelé z úcty k Panně Marii, Matce Krista,

Hořice v Podkrkonoší, Dobřichovice, Třeboň, Dolní Bojanovice, Prostějov, Olomouc, Mníšek pod Brdy, Zábřeh na Moravě, Žďár nad Sázavou, Třebotov, Soutice u Vlašimi, Moutnice, Záhornice u Opočna, Chicago, Jaroměř, Hradec Králové, Vitorchiano, podle původního originálu z let 1648 až 1651 kameníci a sochaři v letech 1997 až 2020. Projekt obnovy požehnal arcibiskup František kardinál Tomášek 1990, sochu Immaculaty arcibiskup Miloslav kardinál Vlk 2003, kopii obrazu Madony Rynecké papež Benedikt XVI. 2009, a stavbu arcibiskup Dominik kardinál Duka 2020.“

Cože, Soutice?! Četla jsem nápis znovu. Chicago a Soutice – to snad ne! Nevěřila jsem vlastním očím. Věděla jsem z médií, že se obnova Mariánského sloupu přípra-

vuje, že jsou kolem ní různé spory, ale nijak zvlášť mě to nezajímalo. Nebyla jsem ani příznivcem ani odpůrcem stavby, bylo mi to jedno. Teď jsem ale byla dojatá a přiznám se, popotahovala jsem do roušky.

Po návratu domů mi to nedalo, chtěla jsem se dozvědět víc a začala se o Mariánský sloup zajímat. Zjistila jsem, že dlouholeté snahy Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu v Praze velmi podporují Češi, žijící v zahraničí. Už v roce 2013 byla Společností oslovena města a obce s žádostí o finanční příspěvek na základní kamenný sloup. Počátkem roku 2014 přispěli na pískovcový blok do pedestalu sloupu manželé ze zahraničí, kteří si přáli zůstat v anonymitě. Připsali tuto dedikaci:

„Za rodnou obec Soutice u Vlašimi věnují anonymní manželé.“

Kameny o velikosti 60 x 60 x 105 cm vážící 1 tunu byly vylomeny v pískovcovém lomu Božanov a osekány do přesných tvarů kameníky mariánské huti. Na každý kámen pak bylo vytesáno jméno města, které ho darovalo.

Nechci pátrat po totožnosti oněch manželů, plně respektuji jejich přání zůstat v anonymitě. Jejich nádherný, šlechetný čin by však neměl zůstat nepoznán. Zvláště v době, kdy úspěchy slaví spíše bezbřehý egoismus, ostré lokty a hroší kůže. Oni neprosazovali sebe, dělali to pro Marii, pro bývalou vlast, krajany, pro rodnou obec a sou-

sedy. Odvaha darovat své peníze do nejistého podniku, přispět na stavbu, jejíž realizace byla v té době spíše jen zbožným přáním, nesobeckost a pokora, se kterou manželé nechtěli do kamene zvěčnit své jméno, ale název rodné obce, si zaslouží díky. Vřelé díky Vám, vážení neznámí manželé, díky za to, že Vaše i naše malá rodná obec Soutice je zapsána do kamene na čestném místě u nohou Panny Marie.

S využitím internetu Dana Vlasáková, Černýš

Požehnání Mariánského sloupu; foto archiv D. Vlasákové

Pamětní deska, na které je vepsáno „Soutice u Vlašimi; foto archiv D. Vlasákové

Zásahy JPO Trhový Štěpánov od 27.1.2021 do 27.3.2021

11.3.2021	otevření uzamčených prostor	Trhový Štěpánov
13.3.2021	odstranění stromu	Dubějovice
14.3.2021	odstranění stromu	Sedmpány
26.3.2021	požár harvestoru	Mnichovice

Vojtěch Jeřábek

Požár harvestoru v lese u Mnichovic; foto archiv JSDH Trhový Štěpánov

Vyhořelý dům v Dalkovicích; foto archiv JSDH Trhový Štěpánov

Čištění koupaliště v Trhovém Štěpánově

Na žádost starosty města Trhový Štěpánov Josefa Korna jsme zorganizovali brigádu na vyčištění místního koupaliště. Po odpuštění vody jsme spláchli stěny a dno vymetli košťaty. Poté se celé koupaliště spláchlo vodou. Těto akce se zúčastnilo 7 členů jednotky a vyčištění trvalo 4 hodiny.

Vojtěch Jeřábek

*Čištění koupaliště v Trhovém Štěpánově;
foto archiv města*

Po stopách štěpánovského zámku

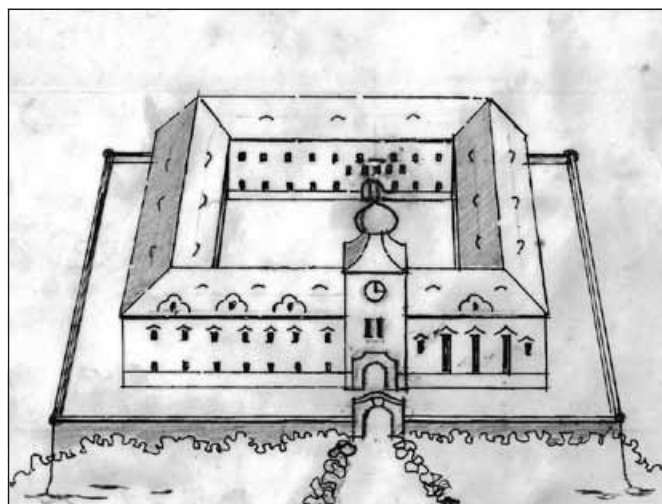
Právě v těchto dnech uplyne 280 let od chvíle, kdy požár zničil stavbu zámku v našem městě. Vydejme se na chvíli po jeho stopách, do míst pod budovou pošty, do uličky V Zámku.

Štěpánovský zámek vznikl přestavbou hradu poté, kdy panství roku 1664 odkoupil rytíř Ignác Bohumír z Houssonu. Přestavba byla dokončena roku 1668. Později se dostává do majetku Auersperků.

Ve farních zápiscích čteme:

„Zámek mimo ostatní prostory měl 15 pokojů, prostornou kapli Tří králů, v níž se sloužila mše svatá. Zámek byl okrášlen věží, 30 loket vysokou, z kamenů tesařských vystavěnou a hodinami opatřenou. Z venku byl zámek obehnan hlubokým příkopem, jakož i zdí 4 lokty širokou a 4 sáhy vysokou, a to tak, že bez vědomí do něho nikdo nemůže vejít. Do zámku se vcházelo po zdvihacím mostě a pěkně vystavenou branou.“

(Vysvětlení: 1 sáh = 179,3 cm, 1 loket = 59,3 cm)

Štěpánovský zámek – kresba z farní kroniky

Psal se rok 1741...

„...dne 22. dubna vypukl v městě oheň neopatrností jednoho občana, který s hořící dračkou vešel do chléva a s tou tak neopatrně zacházel, že nakupenou zde slámu zapálil. Oheň z toho vzniklý se rozšířil na čtyřicet domů měšťanských. Od létajících jisker chytlo čapí hnízdo na věži zámku, od něho věž, až konečně celý zámek, který městu sloužil za okrasu, lehl popelem. Zámek nebyl více opraven, nýbrž ponechán svému osudu a vždy víc a více ve zříceniny klesal.“

Dále v zápiscích čteme:

„Nalézající se zbytky, totiž zdi 6-8 m vysoké, přes 2 m tlusté, tvoří pravidelný čtyřhran asi 53 m dlouhý i široký, jsou domky zastaveny. Příkopy jsou sice zasypány, ale posud znalé, zámek zmizel docela a po věži z tesaných kamenů není ani památka.“

A jaká je současnost?

Dochovaly se pouze zbytky obvodových zdí a kámen ze zámecké brány, který je zazděný do fasády domu čp.26.

Škoda, že ze zámku zbyla jen zeď, ale i takovéto osudy staveb zasévá člověk a jeho konání.

převzato z farní kroniky

Zbytky severní a západní zdi zámku; foto Josef Korn

Komín z černé kuchyně v domě č.p. 201 z části umístěn na bývalé zámecké zdi; foto Josef Korn

Vyhořelý zámek místní občané rozebrali na stavbu svých domů. V ulici Sokolská č.p. 201 je dohován portál zámeckého okna, který použil majitel při stavbě svého domu; foto Josef Korn

Znak z vyhořelého zámku nyní umístěn na č.p 26 před Městským úřadem Trhový Štěpánov; foto Josef Korn

Renesanční sgrafitová bosáž

Co je bosáž?

Bosáž (z franc. le bossage – výstupek, la bosse – hrb, boule) je plastické vyznačení kvádrového zdiva hrubým přitesáním vypouklých stěn kvádrů (rustika), fasetovým opracováním bos nebo vypracováním stěny kvádrů do tvaru jehlanu či valbových střech (bosáž diamantová, neboť připomíná diamantové broušení, či též jehlanco- vá; užívá se v renesanci).

Bosáž v Dalkovicích.

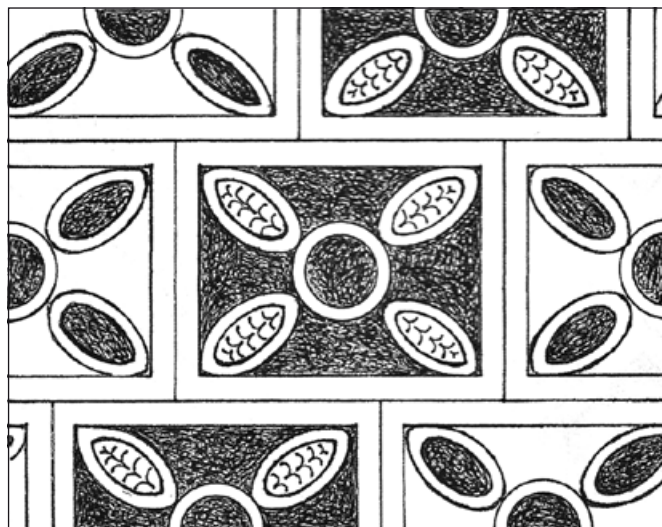
Na vnějším průčelí bývalého panského dvoru v Dalkovicích – čp. 1 (s větvičkovitými i tmavě proškrábanými listeny na střídavě světlém a tmavém pozadí)

Druh bosáže v Dalkovicích.

Renesanční sgrafitová bosáž komole jehlancová

Období: 1575–1581

Kronikář obce Dalkovice, Kučera Jan

Komole jehlancová bosáž z poslední čtvrtiny 16. století

Před 200 roky, dne 5. 5. 1821, zemřel Napoleon I. Bonaparte. Na Brněnsku na něho lidé vzpomínají dodnes.

Francouzského císaře Napoleona I. Bonaparta si letos, 200 roků od jeho smrti, připomínáme proto, že se zapsal do dějin našich národů. Především dne 2. 12. 1805, kdy chytře a statečně, navzdory početní převaze nepřítele, zvítězil v bitvě u Austerlitz. Dnes se toto město nazývá Slavkov u Brna, které v našem povídání budeme (pro jednoduchost) nazývat jenom Slavkov. (Poznámka: V České republice existuje také Slavkov u Opavy a Horní Slavkov. My zde budeme psát o Slavkovu u Brna.)

Je zajímavé, že lidská paměť, pokud jde o události a osobní dojmy, sahá většinou jenom přibližně 100 roků nazpět. Přesto se na Brněnsku zapsané vzpomínky pamětníků bitvy u Slavkova vyprávějí ještě i dnes, tedy po více než 215 letech. Některé drobné události byly zapsány do místních kronik, ty důležitější jsou tématem knih věhlasných i méně známých historiků a spisovatelů.

Přesto, že se tehdejší oficiální propaganda monarchistické Evropy snažila Napoleona I. Bonaparta vylicit jako narušitele zavedených pořádků, krvečtivého dravce a zlého uchvatitele Evropy, vzpomínky tehdejších našich obyvatel nevyznívají tak hrozivě. Četné obce kolem Brna a Slavkova se dodnes pyšní dnes už neověřitelnými zprávami o tom, že se u nich v obci Napoleon I. Bonaparte před bitvou krátce zastavil, že tam byl přítomen výsledkům zajatých spojeneckých vojáků, anebo že u nich v obci vyslechl stížnosti a prosby místního pana faráře.

Jisté je, že císař Napoleon dbal na to, čemu se dnes říká „veřejné mínění“. Velice stál o to, aby místní obyvatelé získal na svoji stranu. Partyzánského vedení války se u nás tehdy bát ještě nemusel. Na základě svých před-

chozích zkušeností však věděl, že je důležité, aby místní lidé byli ochotni pomáhat nemocným a v bitvě raněným francouzským vojákům. Začínala zima a raněné vojáky bylo nutné opatrovat někde v suchu a teple.

Krom toho se Napoleon považoval za nositele revolučních myšlenek, které ve Francii vedly ke svržení krále a vyhlášení Francouzské republiky. Zvláštní přitom bylo, že Napoleon sám sebe právě před rokem, tedy dne 2. 12. 1804, korunoval na „císaře všech Francouzů“. Slavnostní korunovace proběhla v katedrále Notre-Dame v Paříži za přítomnosti papeže Pia VII. V rozporu se všeobecně uznávanými pravidly si Napoleon císařskou korunu vložil na hlavu sám. Potom vložil korunu na hlavu své manželky Josefíny.

Napoleon Bonaparte se narodil dne 15. 8. 1769 ve městě a přístavu Ajaccio na ostrově Korsika, ležícím ve Středozemním moři jižně od Francie. Bonapartové byli šlechtickou rodinou s dobrým postavením, ale jen s velmi malým bohatstvím. Vzdělání získal na prestižní královské vojenské škole, zaměřené na výchovu budoucích důstojníků pozemního vojska. Napoleon Bonaparte byl student mimořádně nadaný, hodně sebevědomý, nezvykle ctižádostivý, pozoruhodně dravý a k lidem v jeho okolí panovačný.

Po smrti svého otce ve svých 16 letech (roku 1785) předčasně ukončil studia a v hodnosti podporučíka dělostřelectva vstoupil do armády. Velká francouzská revoluce (trvala od roku 1789 do roku 1799) vedla k pádu francouzské monarchie. Mnoho jejích důstojníků odešlo tehdy do emigrace. A protože formující se armáda Fran-

couzské republiky naléhavě potřebovala schopné důstojníky, talentovaný, ctižádostivý a (všeho)schopný Napoleon Bonaparte postupoval rychle na žebříčku vojenských hodností.

Jako dělostřelecký důstojník se roku 1793 zasloužil o dobytí pevnosti Toulon. Za to byl v pouhých 24 letech povýšen do hodnosti brigádního generála armády Francouzské republiky. V roce 1795 potlačil rojalistické povstání v pařížských ulicích. Stoupence francouzské monarchie rozprášil salvami kartáčových dělostřeleckých granátů. Vzápětí byl jmenován divizním generálem. Následujícího roku 1796 byl direktoriem vyslán do války s Rakouskem a pověřen velením nad francouzskou armádou bojující v Itálii s Rakušany. Opakovaně Rakušany porazil, dobyl město Milán a v bitvě u Rivoli je donutil dne 14. 1. 1797 uzavřít mír. Tato vítězství mu přinesla velký respekt a pověst neporazitelného generála.

Francouzský císař Napoleon I. Bonaparte
(*15. 8. 1769 Ajaccio, † 5. 5. 1821 ostrov St. Helena)

V období let 1798 až 1799 vedl vojenské tažení francouzských vojsk do Egypta. Vrátil se sice, aniž by dosáhl očekávaných cílů, ale nijak mu to neuškodilo. V Egyptě, kromě vojáků, měl s sebou také kreslíře, zeměměřiče a vědce, kteří pátrali po tajemstvích starého Egypta. Ti pak přivezli zpět do Francie mnoho zajímavých poznatků.

Po návratu z Egypta roku 1799 Napoleon zjistil, že tzv. direktorium nejmocnějších mužů Francie je velmi oslabeno. Se svými přáteli zorganizoval politický převrat, při němž se dne 9. 11. 1799, za vydatného přispění armády, chopil moci ve státě. Nový politický systém se pak nazýval konzulát a vládu v něm představovali 3 konzulové. Faktickou moc na sebe strhl Napoleon Bonaparte, když sám sebe jmenoval prvním konzulem.

Dne 4. 8. 1800 byl Napoleon jmenován doživotním prvním konsulem. O 4 roky později, roku 1804, Napoleon přiměl senát, aby ho zvolil císařem. Šlo přitom o francouzské císařství, přičemž císařský trůn měl přecházet z otce na syna. Území svého císařství pak Napoleon I. Bonaparte značně rozšířil. Na trůny evropských zemí, uvolněné po nuceném odchodu dosavadních panovníků, jmenoval členy své vlastní rodiny. Jenom Britové a Rusové se nechtěli podvolit.

Císař Napoleon měl v úmyslu Velkou Británii obsadit a připojit ji ke svému císařství. Když roku 1805 britský admirál Horatio Nelson porazil španělsko-francouzské invazní loďstvo, shromážděné u mysu Trafalgar, nebylo už možné invazi francouzských císařských vojsk na britské ostrovy uskutečnit. Císař Napoleon I. Bonaparte pak celou svoji armádu obrátil směrem na východ. K rozhodujícímu střetu s rakouským a ruským protivníkem došlo dne 2. 12. 1805 v bitvě mezi Brnem a Slavkovem u Brna, jak bylo řečeno výše.

Co této bitvě bezprostředně předcházelo? Po dobytí Vídně přijel do Brna dne 18. 11. 1805, jako předvoj, Napoleonův švagr maršál Joachim Murat se 12 tisíci vojáky francouzské armády. Teprve potom, dne 20. 11. 1805, přijel císař Napoleon I. Bonaparte s tisícovkou vojáků své osobní gardy. Obě zmíněná uskupení francouzské armády přijela od jihu. Do města Brna proto vstoupila jižní „Brněnskou branou“. Ta tehdy stála na horním konci dnešní Pekařské ulice.

Brněnskou pevnost Špilberk nechal Napoleon vyhodit do povětří, aby si tak zabezpečil týl. Předtím z ní nechal odvézt rakouská pevnostní děla a veškeré příslušenství k nim, včetně zásob střelného prachu. To vše a mnoho dalších věcí použil v následující bitvě u Slavkova. Napoleon a příslušníci jeho generálního štábu se pak ubytovali v Místodržitelském paláci na dnešním Moravském náměstí v Brně.

Mezi Brnem a Slavkovem je řada míst, která se spojují s Napoleonovou přítomností před bitvou, v průběhu bitvy a po ní. Nesporným faktem je skutečnost, že místa, na kterých se bitva u Slavkova uskutečnila, si Napoleon

sám předem zvolil. Důležité části budoucího bojiště si v doprovodu některých svých maršálů, generálů a pobočníků pěšky prošel. Jednou přitom málem padl do zajetí ruským kozákům. O Napoleonovi je známo, že měl mimořádně dobrou paměť. Svému doprovodu prý v průběhu pěšího průzkumu budoucího bojiště u Slavkova řekl: „Pánové, všimněte si pozorně i sebemenších detailů této krajiny! Zítřka tady zvítězíme!“

Při staré silnici, vedoucí z Brna do Vyškova, několik km od Brna, na nevysokém kopci zvaném Žuráň, dnes najdete na betonový podstavec upevněnou bronzovou desku. Na jejím líci si můžete prohlédnout reliéf znázorňující slavkovské bojiště, rozmístění zúčastněných vojsk a přečíst několikajazyčný textový doprovod. Vrch Žuráň byl místem, odkud Napoleon I. Bonaparte dne 2. 12. 1805 vydával povely svým vojákům.

Mnohem větší památník stojí na kopci nad obcí Prace. Tam se v průběhu bitvy u Slavkova zdržoval (tehdy ještě) císař „Svaté říše římské národa německého“ František II. a car Ruské říše Alexandr I. Pavlovič se svými generálními štáby. Na prateckém kopci byl o 105 roků později, tj. mezi roky 1910–1912, postaven památník zvaný „Mohyla míru“. Je to důstojný památník bitvy u Slavkova a sou-

časně také nádherná secesní hřbitovní kaple. S přihlédnutím k velkému počtu padlých a přímo na místě skonu pohřbených vojáků je možné celé slavkovské bojiště chápat jako jeden velký hřbitov. V boji padlí prostí vojáci, svobodníci a poddůstojníci obou soupeřících stran nebyli tehdy převáženi na hřbitovy. Byli pohřbíváni do jam, vykopaných nedaleko od míst jejich smrti.

Po bitvě u Slavkova císař Napoleon I. Bonaparte nechal sloužit děkovnou mši svatou v kostele sv. Tomáše v Brně. Ten stojí těsně vedle výše zmíněného Místodržitelského paláce. Obě stavby byly před vydáním dekretu císaře Josefa II. součástí augustiniánského kláštera. Mši svatě byl císař Napoleon I. Bonaparte se svými maršály, generály a vyššími důstojníky osobně přítomen. Po mši svaté, ukončené slavnostním zpěvem písně „Te Deum“ (česky: „Bože chválíme Tebe, Pane, moc Tvou velebíme...“), vykonal císař Napoleon přehlídku vybraných jednotek francouzské armády. Slavnostní tribuna, na níž Napoleon a jeho doprovod stáli, byla postavena na malém náměstíčku vpravo od vchodu do kostela sv. Tomáše, přímo před vchodem do Místodržitelského paláce...

Z dostupné literatury připravil Ing. Jiří Kachlík, Brno.

Máme místní pivovar!

Chybělo nám tu místo, kde se potkat u řemeslného piva a pandemie touhu po jednom nabobtnala do nepředvídatelných rozměrů. Milí spoluobčané, potkejme se v Němčicích u holandského a belgického piva, vařeného z vody z Želivky.

Rok jsme mohli sledovat, jak se ze starého statku stává pivovar, který si zachoval svého ducha. Už v září 2020,

mezi první a druhou vlnou jsme mohli zajet na pivo a grilované maso, byť byl dvůr pivovaru ještě rozpracovaný. Nyní je pivovar dokončený a spolu s ním i pivní klub s terasou a farmářský obchod.

Pivovar je místem, kam můžete vyrazit s celou rodinou, kde se zdržíte a kam se budete vracet. Manželé Anna a Martijn van der Weerden založili pivovar jako

Pivovar v Němčicích

Spolumajitelka pivovaru Anna van der Weerden; foto archiv pivovaru

místo, kde je dobře jim, dětem i kamarádům, a ta atmosféra místu dodává kouzlo. Jakmile vláda dovolí, budete moct nakouknout každou druhou neděli do pivovaru a denně posedět na terase u piva a točené zmrzliny, oslavit v pivním klubu své narozeniny, pracovní úspěchy a jiné radostné události.

Příběh pivovaru a jeho hlavní myšlenky Vám Anna a její kamarádka Evča poví i za pandemie, byť pivovar funguje v omezeném režimu. Pivovar můžete navštívit od úterka do neděle od 9 hodin do 17 hodin, otevírací

doba se bude od půlky dubna o hodinu prodlužovat. V pátek a o víkendu si odnesete i točené s sebou a za dobrého počasí vás pivovarští ohromí italskou točenou zmrzlinou. Denně si v obchodě pochutnáte na kávě z pražírny Kávy Pitel do kelímku, masu a uzenářských výrobků z farmy, mléčných výrobců, čerstvých těstovinách a koupíte pivo ve skle nebo v petce.

Farmářský obchod postupně rozšiřuje nabídku vyloženě místních produktů a o křupavých Frydrychových rohlících jste už za ty dva týdny určitě slyšeli. Raději je objednejte, protože se na ně hned v 9 hodin stojí fronta. Ve farmářském obchodě můžete také vyzvednout jídla, která si online objednáte ze Zájezdního hostince u Jiskrů - šokově chlazená jídla, která vám týden vydrží v lednici.

Jakmile to trochu půjde, otevře se terasa a ze šesti píp ochutnáte speciály točené, v pátek a o víkendu bude otevřeno do večera.

Pivovar má ještě jednu raritu, pojízdný výčep, který vypadá jako vajíčko na kolech. To bude atrakce na místních kulturních akcích! Určitě je na co se těšit.

Pro aktuální otevírací dobu koukněte na web, nebo jejich Facebook.

Rodinný pivovar Švihov
Němčice 23, Loket
www.pivovarsvihov.cz
608 057 837

Regionální značka Kraje blanických rytířů
Výroční ceny Pivo, Bier & Ale – Nejlepší nový sortiment 2020, Objev roku 2020

*Pro Zpravodaj Štěpánovska připravila
Anna van der Weerden*

Knižní novinky v Městské knihovně Trhový Štěpánov

Hvězdy na cestě – Karin Krajčo Babinská

Každý má svůj příběh, jen ho nikdy nevidíme celý.

V minulosti stárnoucího slavného herce Igora a jeho dcery, úspěšné spisovatelky Vandy, se skrývá tragédie, která navždy změnila jejich životy. Po letech odcizení se setkávají na Krétě, aby tu splnili jedno poslední přání. Podaří se jim během společných dnů ustát řadu vypjatých situací a najít k sobě ztracenou cestu? Emotivní vyprávění o vině a odpuštění vás spolu s hrdinou dovede k jasnému poselství: Každý má svůj příběh, jen ho nikdy nevidíme celý.

Zrcadlový muž – Lars Kepler

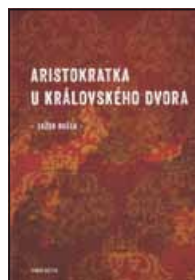
Mladá dívka zmizí cestou ze školy. O pět let později se její tělo objeví na hřišti v centru Stockholmu. Díky bez-

pečnostním kamerám se Joonovi Linnovi podaří najít očitého svědka, jenže se ukáže, že jde o psychicky nemocného muže. Z toho, co viděl, si vůbec nic nepamatuje. Joon se proto spojí s hypnotizérem. Pomůže mu odhalit pravdu.

Aristokratka u královského dvora – Evžen Boček

Již v pátém dílu ze série mimořádně úspěšných humoristických románů o „poslední aristokratce“ mimo jiné dojde k následujícím událostem: Marie Kostková se rozuzlí na Maxe Launa, zorganizuje výpravu do Nizozemského království, dostane brilantové šperky nesmírné hodnoty, objeví v sobě vášeň pro nakupování, v doprovodu své matky a paní Tiché odletí do Haagu, kde se setká s královnou Beatrix, omylem navštíví obchod s ma-

rihuanou, zažije oslnivý úspěch na recepci v královském paláci a potká sympatického mladého muže. Paní Tichá poprvé poletí letadlem a Jejímu Veličenstvu Beatrix se při audienci představí jako „nějaká Tichá.“ Vivien, hraběnka Kostková, zastaví přísun Prozacu a dočká se ocenění jako dvojnice princezny Diany. Zámecký zahradník překoná úzkost ze smrti a začne toužit po lásce. Kastelán Josef zůstane stejný.

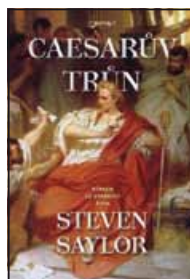
Jak přežít svého muže – Jana Bernášková

Mladá herečka Lucie se po mateřské dovolené snaží vrátit ke své herecké kariéře, ale setkává se s běžnými strastmi svobodných matek a zamotává se do bláznivých situací při hledání lásky. Svěrázně a s vtipem řeší a komentuje různé životní situace, které by někteří označili za tabu a při nichž by leckdo raději přivíral obě oči. Hrdinku na její nelehké životní cestě nedoprovázejí pouze její extrovertní a tak trochu potrhle kamarádky, ale i Šedivka, její vnitřní hlas, se kterým má komplikovaný vztah. Skrze příběh čtenář nahlédne do světa mateřství, filmu a sexuality. Román nejen pobaví, ale zároveň nutí se zamyslet a klást si stejné nebo podobné klíčové životní otázky jako Lucie.

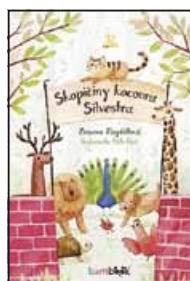
Kolik mužů a žen musíme v životě přežít, než potkáme toho pravého?

Caesarův trůn – Steven Saylor

Píše se rok 44 př. n. l. a Gaius Julius Caesar učiní významný státnický krok, který bude mít nedozírné následky. Rozhodne se omilostnit nepřátele a bohatě odměnit přátele. Idyla? Jen zdánlivá. Pod skořápkou klidu se valí temné vody zrady a intrik.

Skopičiny kocoura Silvestra – Zuzana Pospíšilová

Zrzavý kocour Silvestr žije s babičkou v malém domku blízko zoo. Ačkoli má doma misku vždy plnou, zdá se mu jeho život příliš nudný. Trápí se tím, že jako kocour není ničím zajímavý. Podniká proto pravidelné výpravy do zoo a snaží se napodobovat exotická zvířata, která všichni návštěvníci obdivují. Přestrojí se za lva, páva, zebra i papouška, ale vždy sklídí jen posměch.

Knižní nabídku pro Vás připravila Jana Boušková, vedoucí Městské knihovny Trhový Štěpánov

Zápis k docházce dětí do MŠ v Trhovém Štěpánově

pro školní rok 2021/2022 se bude konat dne 6. 5. 2021 od 8:30 do 14:30 hod. v ředitelně mateřské školy.

Aktuální informace vzhledem k současné situaci naleznou rodiče včas na stránkách www.mstrhovystepanov.cz

Místní část Dubějovice se opět zapojila do akce „Uklidíme Česko“

Uklízet nepořádek v přírodě je vhodné brzy na jaře, kdy jsou odpadky dobře vidět; foto SDH Dubějovice

Celkem jsme sebrali cca 750 kg odpadků; foto archiv SDH Dubějovice

Dubějovští dobrovolníci vyrazili uklízet odpadky v okolí silnic v celkové délce trasy 14 km; foto archiv SDH Dubějovice

Devětsil lékařský – bylinka, které jsou přisuzovány až zázračné léčivé účinky

Devětsilu byly dříve přisuzovány zázračné léčivé účinky, čemuž napovídá i jeho název. Ve středověku byl totiž používán proti mnoha zákeřným chorobám, a to včetně moru. Kořen přitom nacházel uplatnění i při potížích se střevními hlísty, nejdříve však postupně.

Výskyt: devětsil lékařský roste na západě a severu Asie, stejně jako v prakticky v celé Evropě. Běžně se tedy

vyskytuje i v České republice, a to hlavně ve vyšších nadmořských výškách.

Popis a účinné látky: tato vytrvalá bylina je řazena do čeledi hvězdnicovitých a dorůstá do výšky 50 cm. Má silný oddenek a její květy v hroznovitých úborech mají purpurovou či růžovou barvu, přičemž se objevují již v březnu. K odkvétání pak dochází většinou v průběhu

května. V tomto období se prodlužuje stonek (až do 1 m) a teprve začínají vyrůstat listy, které mohou dosahovat rozpětí až 50 cm. Devětsil obsahuje silici, třísloviny, hořčiny, sliz, fenol, cholin, inulin a další účinné látky.

Užitečné části: používán je především oddenek s listy, v minulosti také kořen.

Účinky devětsilu lékařského ve středověku a dnes

Devětsilu byly dříve **přisuzovány zázračné léčivé účinky**, čemuž napovídá i jeho název. Ve středověku byl totiž používán **proti mnoha zákeřným chorobám**, a to včetně **moru**. Kořen přitom nacházel uplatnění i při potížích se střevními hlísty. Rovněž **dnes je devětsil často využíván** při nejrůznějších zdravotních komplikacích. Konkrétně bývá doporučován při **problémech s močovým ústrojím a žlučníkem**, přičemž působí **protirev-**

matically, močopudně, potopudně a rovněž při **zácpě**.

Devětsil lékařský pomáhá i při **léčbě nemocí dýchacích cest**, a to včetně **kašle** nebo **astmatu**. Rostlina má kladný vliv rovněž na látkovou výměnu, používána může být i při **křečích žaludku** a **dně** neboli **pakostnici**. Listy devětsilu se osvědčily i při zevním použití, a to zejména na **revmatické potíže, odřeniny** či **vymknutí a otoky kloubů**. A jak si jej připravit? Prášek z oddenku lze svařit s vínem a medem, anebo si můžete připravit účinný čaj z listů či stonku.

Čaj z devětsilu lékařského: stačí nechat vyluhovat stonek či listy v horké vodě, a to zhruba po dobu 20 minut. Pokud vám výsledný nápoj nezachutná, je ho pochopitelně možné dochutit třeba medem.

zdroj: internet

Posetá hráz květy devětsilu lékařského u Nového rybníka;
foto archiv města

Květy devětsilu spálené letošními jarními mrazy;
foto archiv města

Velikonoční proměny počasí

U nádraží v Trhovém Štěpánově v ulici Na Braňce byla naměřena 15.02.2021 v 19:00 hodin teplota -21,9°C. Ani teploty po Velikonočním pondělí nebyly příznivé a to -7°C.

Velikonoce v roce 2017; foto archiv města

Velikonoce v roce 2021; foto archiv města

Na památku nám zbyla už jen zdobená pštrosí vejce

V roce 1996 v Sedmpáněch choval na farmě pan Ladislav Holada pštrosy. Po dvorku za drátěným plotem pobíhali odrostlejší pštrosi, v teple upraveného bývalého chlěva se tetelila ptáčata právě vyklubaná z vajec a v zadu za stodolou bránil svůj revír „otec“ početné rodiny, nádherný pštrosí kohout Ferda.

Pan Ladislav Holada tenkrát prodal rok staré auto a koupil tři chovné pštrosy. O Sedmpáněch se tenkrát říkalo, že Holadovi mají doma raritu. Ptačí zobáky se silně a s naprostou jistotou trefovaly do všeho, co se lesklo. Když se někdo přiblížil a měl prstýnek na ruce, knoflíky, řetízky na ruce i drobné náušnice, to vše klobali. Pštrosi rozhodně nebyli kamarádi na hraní. Krmili je vojtěškou a přidávali granule s vitamíny. Za dřevěnou ohradou na zahradě byl Ferda a jeho dvě dámy. Pštrosí fešák byl skutečně nádherný. Černé peří na křídlech připomínal

skvostný klobouk, drobná pírká na těle byla kudrnatá, krk měl docela sametový. Pan Holada tehdy prodával pštrosí maso do restaurací. Lidé si ho tenkrát objednávali hlavně ze zvědavosti, maso jim chutnalo, a tak se vraceli. Ze pštrosího masa se připravoval guláš, steak nebo klobásy. Chování pštrosů se ale nevyplácelo. Restaurace braly jen pár kilogramů masa a za peří dostával tehdy sedmdesát korun za kilo. Jedno pštrosí vejce vydá za čtyřicet slepičích. Jateční pštros váží kolem sta kilogramů, ale bylo z něj pouze třicet kilo masa. Má jen kýtu, bifteky a steak, není obalený masem jako třeba kuře. Stehna má holá, přikrytá křídly. Když je teplo, natře se peří nahoru, v zimě se křídly přikryje až ke kolenům. Pan Holada vždycky říkal: „Co získám, to zase vydám. Raději ani nepočítám, co jsem už do toho dal. Kdo nic nedělá, tak nic nezkazí, ale mým smyslem života je neustále se učit.“

Redakce zpravodaje

Okorálkované vejce od paní Zdeny Chvojkové z Trhového Štěpánova; foto z rodinného alba

Pštrosí vejce zdobené bruskou panem Jiřím Fulínem z Vlašimi; foto z rodinného alba

Vzpomínky Střechováka

Střípky z vojny a kolem ní

V jednom ze svých předchozích příspěvků jsem uvedl, že vojna je zážitkem, ne vždy úplně legračním, který se z paměti opravdu vymazat nedá. Z čehož vyplývá, že kolem vojny by v mé paměti ještě dnes, i po mnoha letech, snad také mohlo cosi zůstat. Pokusím se.

Zvláštní je, že po vyřazení z branné povinnosti státu jsem svou vojenskou knížku demonstrativně nezničil, jak jsem si do té doby mnohokrát sliboval. Místo toho jsem si ji pověsil na hřebík v dílně, takže ji mám prakticky denně na očích. Alespoň vzpomínám.

Světlým okamžikem našeho vojenského života v Písku byla skutečnost, že náš pluk občas dostal vstupenky na nějaké divadelní představení v Českých Budějovicích nebo v Praze. Vstupenek bylo obvykle tolik, aby se ti

šťastlivci zrovna vešli do plukovního autobusu, staré dobré Škody 706 RTO.

Tentokrát vyšla řada na naši rotu a nadporučík, velitel roty, před námi, nadšenými držiteli vstupenek, výslovně zdůraznil, že odjezd je přesně v 17.00 a na nikoho se čekat nebude. Kdo se opozdí, jednoduše nikam nepojede.

Co následovalo při odjezdu, bylo jako vystřižené z nějakého vojenského žurnálu. Nadporučík, sedě na velitelském místě vpravo od řidiče autobusu, pozorně sledoval vterinovou ručičku na svých hodinkách a pak jen zavel: „Odjeéézd!“ Řidič se rozjel... Jediný, kdo se opozdil, a tudíž nikam nejel, byla nadporučíkova manželka. Tichou poštou jsme předem věděli, že má s námi také jet, a opravdu jsme se těšili, že už i jen přítomnost dámského parfému v autobuse trochu zcivilizuje a třeba i zerotizuje

naše poněkud zvlčilé pohledy na svět. Vždyť naším jediným vojenským deodorantem té doby byl naftalín a ještě tak odér krému na boty.

Osazenstvo autobusu se po odjezdu rozdělilo na dva tábory: jeden, ale výrazně menší, fandil striktní, až pedantské nadporučíkově dochvilnosti, druhý tábor se domníval, že to vůči manželce a vlastně i vůči nám přece jen trochu přehnal. Takže dámský parfém se nekonal, zato celé osazenstvo autobusu jako jeden muž, samozřejmě s výjimkou nadporučíka, s jízlivou škodolibostí tipovalo, jaké že asi divadelní představení zhlédne nadporučík po návratu domů. Představení, jehož autorkou bude manželka, včetně režie, scénáře, ozvučení(!) a obsazení rolí.

V následujících několika dnech byl nadporučík v zorném poli našeho zvýšeného pozorovacího zájmu, jak že asi doma pochodil a obstál. Příliš škodolibé radosti nám ale nenadělal - buďto byl tak výborným hercem, nebo jeho manželka, a to nejspíše, byla skvělá a neskutečně tolerantní dáma.

Každý vojenský útvar byl typickým vzorcem náhodného výběru mladých chlapů co do povahy, profese, vzdělání, zájmů a všeho ostatního. Na rotě jsme měli kolegu Pavla, jehož bylo možné charakterizovat dvěma slovy: absolutní nenápadnost, a to za všech myslitelných okolností.

Jeho nenápadnost měla zcela reálný základ: pár měsíců po maturitě obdržel Pavel a někteří jeho bývalí spolužáci z průmyslovky povolávací rozkazy. Když se pak sešli a společně nad autoatlasem hořekovali, kam že všude je ty rozkazy zanesou, rychle se domluvili, že ten smutek musí někde utopit. Jenomže každá pořádná hospoda IV. cenové skupiny má svá pravidla a své štamgasty. Když se pak v jednom takovém nóbl podniku uvelebili a po čase mezi püllitry a skleničkami od panáků začaly poletovat i povolávací rozkazy, to byl přesně okamžik pro ony štamgasty, aby se do rekrutů začali navážet. Netrvalo dlouho - vypitý alkohol, smutek nad rozkazy a jízlivost štamgastů vykonaly své - vše vyvrcholilo úplně prvotřídní celohospodskou rvačkou, kterou museli krotit až přivolaní policisté. Ti tam vtrhli zrovna v okamžiku, kdy konkrétně Pavel jednomu štamgastovi právě domlouval uraženou nohou od stolu. Bylo z toho těžké ublížení na zdraví a místo na vojnu nástup do vězení. Vojna ho tedy čekala až po návratu z „lochu“. Náš kolega údajně nebyl jediný, kdo po tom policejním zásahu takto neslavně skončil.

Pavel zdůrazňoval, že životní nutností a nezbytným předpokladem, nikoli zárukou, přežití vězeňského prostředí ve zdraví byla již vzpomenuť nenápadnost, která mu toltálně přešla do krve. Režimy a životní styly ve věznici a v kasárnách se prý lišily jen zcela nepodstatně. Dokonce tvrdil, že vojenská šikana je horší(!) než ta vězeňská.

Jednou se kolega rozpovídal o spoluvězni - faráři. Tomu se stalo to, co je noční můrou každého strážlivého a nefetovaného řidiče - mžikovou nepozorností zavinil

autonehodu. Bohužel nezůstalo jen u pomačkaných plechů a nějaké té boule či modřiny, v tom druhém autě jeden člověk zahynul. Následovala soudní klasika a farář vyfasoval nepodmíněné vězení. Po nástupu trestu si farář získal sympatie, respektive ty přišly úplně přirozeně a samy, většiny osazenstva věznice. A ti, kterým sympatický nebyl, stejně měli smůlu, protože farář byl pod příomou ochranou kinga, takže moc dobře věděli, co by následovalo, kdyby se ho ve zlém i jen dotkli.

Farář pravidelně každou neděli celebroidal na cele bohoslužbu. Konal i zpovědi, a to dost zajímavým způsobem. Na cele, kde je spolu víc lidí a ani místa není nazbyt, bylo nemožné zajistit naprostou zvukovou diskretnost. Zpovědník a hříšník seděli trochu separátně, hříšník napsal na papír své hříchy, zpovědník si je přečetl, pod ně připsal své otázky či poznámky, a tak onen papír mezi nimi pendloval až do rozhršení. Poté byl jimi papír okamžitě a pietně na talířku spálen.

Po několika málo měsících přišlo něco, co ve věznici dosud nikdo nezažil, neboť tam se o všech a všechno vědělo do detailu. Jeden den farář byl, druhý den nebyl. Dozorci sice mlžili, že byl přeložen do jiné věznice, čemuž ale stejně nikdo nevěřil. Pravda velice rychle vyšla najevo - byl propuštěn na základě zcela mimořádné prezidentské amnestie od Gustáva Husáka. Avšak ani prezidentská amnestie nedokázala po propuštění z vězení zbavit faráře nálepky trestance, se záznamem v policejní databázi a jejich archivech. Ten záznam tam bude do skonání světa a možná ještě o den déle.

V souvislosti s vojnou si dovolím mít jednu nevyžádanou, avšak i po mnoha letech stále „aktuální a cennou“ radu, za kterou nic nechci, pro všechny muzikanty z celé naší republiky: nechoďte hrát do Dynína!

Mezi četnými ostrými poplachy a výjezdy z kasáren jsem měl možnost a potěšení muzicírovat i na vojně, k veliké nelibosti velitele praporu, jednoduchého to maníka, a k veliké libosti velitele pluku, který kulturní činnost ve svém útvaru hodně podporoval. Velitel pluku - velmi ambiciózní, mladý major, 32 let, chlap na svém místě - to byl sekerník! Ten, když srazil paty, tak se v budoucím štábu pluku rozdrnčela i skla v oknech! Ve svém štábu měl také důstojníka, který z Dynína pocházel.

Právě onen důstojník nás doporučil pořadatelům ve svém rodišti. Takže se hrdlím, že jsme asi nehráli zas tak špatně - takovou ostudu by si přece ten důstojník doma neudělal. Bylo nás šest, rámusu jsme nadělali za deset a myslím, že obecně nebylo těžké odhadnout, zda návštěvníci taneční zábavy byli, či nebyli spokojeni. Spokojenost návštěvníků v Dyníně tedy ano, jen my, muzikanti, jsme vyšli poněkud naprázdno.

Když jsem po několikahodinovém hraní šel za pořadatelem, jestli bychom mohli dostat něco k pití, nechápavě a štítivě na mě zírali jako na žebrajícího bezdomovce, napadeného leprou, a který jde náhodou kolem jejich soko-

lovny. Po nějaké době nám přinesli třetinkové sklenice limonády, to vše na celý večer. Další pití, než abychom zase takto žebrale, jsme si u výčepu koupili za své. Jen pamětníci vědí, co každá koruna z vojenského žoldu tehdy obnášela. A následně k „večeři“ jsme dostali jednu (slovy: jednu) nožičku párku a jednu housku, světe div se - pro každého. Nad našimi ironickými poznámkami a dvojsmyslnými hláškami se nikdo z pořadatelů ani nepozastavil a nezačervenal. Každý z nás, coby čirý nashvál, nechal nějaký kousek toho párku a housky nedojedený, jako že už nemůžeme. Nakonec - nemuseli nám dát vůbec nic! Udělali by nejlépe.

Když odhlédnu od trošičku výstřední pohostinnosti, i tak pořadatelům jaksi nedošlo, především s neskrývanou povýšeností vůči nám ani nemohlo dojít, že pod těmi uniformami nejsme žádní zelení roboti na klíček či baterky, ale pořád ještě živé bytosti.

Důstojník, v civilním oblečení, nás letmým pohledem od vchodu do sálu přišel zkontrolovat a podle gestikulace se o nás s pořadatelem také bavil. Ostudu jsme mu určitě neudělali, zato pořadatelé a nejen oni, si ji v našich očích užili úplně dokonale.

Z té povedené dynínské taškařice jsme kolektivně podezírali právě důstojníka. Nikdo z nás u toho samozřejmě nebyl, ale důstojník nejspíš předem pořadatelům řekl, aby nám nic nedávali - myšleno snad jen alkohol. Pořadatelé si asi jeho slova vyložili k obrazu svému, ad absurdum. Přitom během celého vojenského muzicírování se nikdo z nás, ani zdaleka neopil, což důstojník nepochybně musel vědět. Takže hlavní aktéři toho komediálního trapasu si vše mohli odpustit - leč neodpustili. My jim ale také neodpustili. Společnými silami jsme se vynasnažili, aby se ta informace o dynínské pohostinnosti a hlavně dost bolestivém pohrdání námi, byť oklikou, dostala až na štáb pluku. Do Dynína jsme už nikdy hrát nešli a do té doby suverénní výraz ve tváři důstojníka také doznal nepatrných změn.

Když jsme hráli kdekoli jinde, obvykle v Písku a jeho okolí, měli jsme se úplně zlatě. To vše bylo občas pozitivně umocněné ještě tím více (takové obrácené ad absurdum), když mezi pořadatelem a kuchařkami v kuchyni byl

někdo, kdo měl syna právě kdesi na vojně, či se z ní sám před nedávnem vrátil

Maličká kuriozita - všichni jsme byli nekuřáci a čtyři(!) ze šesti leváci. I když, maličká kuriozita, přijde na to: aby se naše muzikantská parta takto dala dohromady, tedy zcela náhodně a současně platilo výše uvedené o leváctví a nekuřáctví, pak pravděpodobnost něčeho takového vychází přibližně jedna ku osmi tisícům.

Jen jedinkrát jsem nad svým vojenským muzicírováním trošku zrozpačitel, ale vůbec nelitoval. Každoročně se v píseckém kulturním domě konalo slavnostní vyřazení záložáků v důchodovém věku z branné povinnosti státu, a to těchto záložáků z celého Písecka. Účast sice byla dobrovolná, přesto neuvěřitelně vysoká, nějakých 180 - 200 lidí, a někteří se dostavili i o dvou francouzských holích.

Když jim generálplukovník František Veselý, velitel Západního vojenského okruhu, který kvůli tomu přijel z Tábora, na závěr hezky připraveného programu osobně poděkoval, popřál do dalších let a pak velmi, opravdu velmi hlasitě (co slovo, to ozvěna výstřelu) vůči záložákům zavelel poslední rozkaz: „Vojáci, na můj povel: končit! - pozor! - na počest ukončení vaší služby vlasti - k bojové zástavě: vpravo hled! - pohov! - rozhod!“; přemnohé záložácké oko nezůstalo suché. A teď my, v rámci kulturní vložky, jsme už bývalým vojákům měli zahrát. Jen obrovské sebezapření nám dopomohlo, abychom v té chvíli něco takového vůbec zvládli. Bylo to ale na hraně.

Zmíněný generál pak nás, muzikanty, ještě úplně „dorzazil“ tím, že když pak procházel kolem, každému z nás podal ruku. Čelisti nám spadly snad až ke kolenům...

Kdyby nic jiného, i jen pouhé vědomí, že díky muzice můžeme občas a na chvíli vypadnout z kasáren, bylo k nezaplacení. Když k tomu navíc přičtu, že pořadatelé, až na jedinou výjimku, nám vždycky a hezky poděkovali, že jsme velmi často dostali i nějakou korunu a ještě výslužku, tak to vojenské muzicírování fakt nemělo chybu.

*Jaromír Novotný, Brzotice,
střechovský rodák, bývalý voják - major v záloze*

Fejeton - Jak jsme byli v karanténě

A je to tady. Ani nevím, kde se vzal, tu se vzal Coronavirus.

Na testování jsme byli všichni. Já, Jirka i Jiřík. Můj test byl negativní. Chvilí jsem zvažovala, že bych kluky zavřela do ložnice a jídlo jim podstrkovala pod dveřmi. Jelikož jsem ale nebyla schopna domyslet, jak budou chodit na záchod, tak jsem

nakonec ustoupila a sdílela s nimi náš dvoupokojový byt.

Před třemi lety bych si karanténu opravdu užila. My dva, zaplacený Netflix a Skylink a spoustu dobrého jídla a pití. Teď už s námi ale byl třetí člen. Jeho Netflix ani Skylink nezajímal a ze všeho nejvíc chtěl jít ven. Ale my to zvládneme. Vždyť s námi bude doma táta, tak o co jde. Všichni si to i tak náramně užijeme.

Druhý den karantény: Začíná to trochu drhnout. Jirka je nervózní z toho, že je s námi doma a že nikam nemůžeme. Nervozita se přenáší na nás všechny a udržet ro-

dinnou pohodu se nedaří. Nechci se před malým hádat, takže se hádáme na záchodě, protože máme k dispozici pouze jednu místnost.

Třetí den karantény: Stále vymýšlím nějaké aktivity, které by Jiříka zabavily a nás by udržely při smyslech alespoň na tolik, abychom se tu vzájemně nepovraždili. Jiřík je tak znuděný, že si vymýšlí nové aktivity sám. Mezi top patří olizování dlaždiček v koupelně (nejíst dostává pravidelně, přísahám) a dále lezení po stěnách (Spidermana ještě neviděl, nevím, kde na to přišel). Jirka se našel v modelování. S nově nabytým elánem modeloval traktory, letadla a bagry. Jiříka to samozřejmě po pěti minutách přestalo bavit. Ale Jirku ne. Dál nadšeně modeloval a přestál se o Jiříka zajímat, což byla velká chyba.

Chytila jsem ho, když si cpal do pusy oranžový váleček modelíny (myslím tím malý Jiřík, nejedná se zde o sebevražedný pokus přítele). Následně vzal vymodelované letadlo, hodil ho Jirkovi do pití, bagr rozplácl válečkem a rozjezdil ho na placku. Jirka našťavaně modelínu sbalil a řekl, že nemá cenu cokoli s ním vyrábět.

Pátý den karantény: Karanténa Jirku dohnala k slzám. Nikdy jsem ho neviděla brečet. Ani u porodu syna, ani při žádosti o ruku. Teď seděl nad tlačenkou s cibulí a do očí se mu hrnuly slzy. Zjistil, že nic necítí. Necítil chuť cibule, octa ani tlačenky, na kterou se tak dlouho těšil. Schovával si ji jako světlý bod dne, který zažene jeho chmury a způsobí pravý opak. Jirkovi jsem zabavila portské, čokoládu a výborný kozí sýr. Chvilí jsem přemýšlela, jestli mu k večeři nedám žvýkat Jiříkovy plastové kostky, protože chuťově by to pro něho vyšlo nastejno. Když jsem ale viděla jeho zoufalý výraz, dala jsem mu omáčku s rýží.

Sedmý den karantény: Jiřík byl... jak jen to říct? Jako dokonalá reklama na antikoncepci. Úspěšně začal sabotovat nočník a jelikož Jirka přišel o čich, demokratickým hlasováním (jediný byl proti nám dvěma) byl zvolen likvidovat tyto nenadálé události. A já vymyslela čůrací myšku. Nápad jsem si nechala patentovat, takže Vám můžu bez obav říct, jak to funguje. Jedná se o kuchyňskou minutku ve tvaru myšky. Díky Jiříkovi už dávno přišla o svoje uši, ale stále funguje a o to jde. Myška se natáhne na 20, 30 nebo jste-li odvázní, klidně i 40 minut. Jakmile myška zazvoní, je čas jít na nočník. Funguje to skvěle. Jakmile minutka zazvoní, Jiřík začne křičet „čůlací myšká, utíkám“ a zdrhne z dosahu nočníku.

Desátý den karantény: Jirka s Jiříkem obíhají kolem podložky, dělají, že jsou traktory a Jirka doprovází jejich jízdu zpěvem „Jede traktor, je to Zetor, jede do hor, orat brambor.“ Jiřík za ním nadšeně běhá a volá: „Jede tlaktól, zetól, blamból“

Rozebrat byt dokázal Jiřík už v roce; foto z rodinného alba

Jedenáctý den karantény: Po jedenácti dnech v karanténě a dvou negativních testech jsem porušila nařízení. Už to nešlo vydržet. Vzala jsem si protiatomový oblek, gumové rukavice, respirátor, přes něj roušku a tři pytle odpadků. Bylo to tady. Po 11 dnech zavřených v jedné místnosti jsem šla ven! Otevřela jsem dveře. Vlahý vánek mi ovanul nezakrytou část obličeje. Bylo to jako příjemné pohlazení. Pod nohama jsem cítila pevnou zem a slyšela zpěv ptáků. Těch 20 vteřin k popelnici a zpátky pro mě bylo nezapomenutelných. Jen co jsem strčila klíč do zámku, už jsem slyšela: „Mamíííí“.

Čtrnáctý den karantény: Bylo teprve dopoledne a já už byla psychicky vyčerpaná. Seděla jsem před Jiříkem s miskou plné dávno studené kaše. Bylo 11 hodin a on ještě ani nesnídal, ani nesvačil. Nechtěl nic jíst. Nejdříve jsem ho přemlouvala, pak mu slibovala hory doly, pak mu začala vyhrožovat. Bez úspěchu. Pusťte neotevřel. Naprosto zoufalá jsem začala zvyšovat hlas. Jirka stál u linky, cpal se bábovkou a naprosto bez emocí nás sledoval. To mě našťvalo ještě víc. Zahodila jsem misku s kaší, vzala si bundu a šla ven. Už to nešlo vydržet. Bylo mi jasné, že na procházku jít nemůžu, takže jsem došla před bytovku a sedla si do auta. Ticho. Klid. Mír. Nádhera. Seděla jsem v autě a tupě civěla před sebe. Nevím, jak dlouho to trvalo. Srdce mi přestalo zběsile bušit, tep se uklidňoval. Nádherná chvíle.

Konec karantény: Sedíme s Jirkou na gauči. Otupěle zíráme před sebe. Náš obývací vypadá jako by tu vybuchla bomba a uprostřed toho všeho lítá Jiřík a nadšeně křičí. Právě jsme přežili 16 dní s dvouletým dítětem v jedné místnosti o rozměru 20 metrů čtverečních. Je to neuvěřitelný, až heroický výkon, že tu sedíme a všichni žijeme. Sice bude potřeba pár terapeutických sezení, abychom zase začali normálně fungovat, ale lidi, my to dali!

Ing. Anna Benešová, Trhový Štěpánov

Ořechovo – jablkové řezy

Na jarní nedělní odpoledne jsem pro Vás, milí čtenáři, vybrala recept na ořechovo-jablkové řezy.

Na řezy si připravíme 3 žloutky, 160 g moučkového cukru, 300 g polohrubé mouky, špetku soli, 1 lžičku jedlé sody, 150 g másla nebo rostlinného tuku, tuk na vymazání plechu, na zdobení šlehačku.

Náplň:

3 vejce, 3 bílky, 180 g pomletých vlašských ořechů, 80 g krystalového cukru, 2 lžice kakaa, 300 g oloupaných nastrohaných jablek, 2 lžice maizeny, 2 lžice rumu

Poleva:

120 g čokolády na vaření, 50 g ztuženého tuku

Postup:

Tři žloutky vymícháme s cukrem, přidáme prosátou mouku smíchanou se solí a sodou a nakrájené změkklé máslo nebo tuk. Vypracujeme hladké těsto, rozdělíme ho na dvě části a každou vyválíme na pomoučněném vále na velikost středně velkého plechu (24x34 cm). Jednu část pomocí válečku přeneseme na vymazaný plech a propícháme vidličkou. Připravíme si náplň. Z bílků ušleháme tuhý sníh. Po jednom všleháme zbylé žloutky. Ořechy, krystalový cukr a kakao promícháme a po lžících přidáváme do pěny. Jablka vmícháme do hmoty, přidáme maizenu, rum, promícháme, vylijeme na těsto na plechu a zarovnáme. Přikryjeme druhým plátem těsta a pečeme v troubě vyhřáté na 160 stupňů asi 40 minut. Dřevěnou špejlí pícháme do středu moučníku a pokud zůstane čistá, je těsto upečené. Pokud se těsto lepí na špejli, necháme moučník ještě pár minut péci.

Připravíme polevu. Čokoládu roztavíme nad párou, přidáme ztužený tuk a dohladka vymícháme. Vylijeme na vychladlý moučník, zarovnáme a necháme ztuhnout. Nakrájíme na řezy a můžeme zdobit šlehačkou.

Za odměnu si uvařte šálek kávy. A mě už zbývá jen popřát Vám „dobrou chuť“.

Mirka Veselá, kronikářka města Trhový Štěpánov

Narození dětí**31.01.2021 – Eliáš Zahradník,**

Střechov nad Sázavou

Eliáš Zahradník s bratrem Adamem a s rodiči Anetou Vránovou a Martinem Zahradníkem; foto z rodinného alba

13.01.2021 – Albert Černík,

Trhový Štěpánov

Albert Černík s rodiči Zuzanou Kruckou a Dušanem Čeníkem; foto z rodinného alba

Životní jubilea

- 02.04. – Chvojková Zdeňka, Trhový Štěpánov – 70 let
- 02.04. – Mareš Jiří, Trhový Štěpánov – 55 let
- 05.04. – Forman Jaroslav, Sedmpány – 50 let
- 11.04. – Krucká Jana, Trhový Štěpánov – 55 let
- 11.04. – Horčicová Daniela, Trhový Štěpánov – 50 let
- 12.04. – Kubíková Zdeňka, Trhový Štěpánov – 87 let

- 12.04. – Lejček Vladimír, Trhový Štěpánov – 85 let
 14.04. – Turek Jaroslav, Trhový Štěpánov – 85 let
 16.04. – Drážek Josef, Trhový Štěpánov – 65 let
 18.04. – Urbanová Romana, Trhový Štěpánov – 55 let
 25.04. – Zadák Josef, Trhový Štěpánov – 50 let
 28.04. – Bauerová Božena, Štěpánovská Lhota – 82 let
 28.04. – Klímová Květuše, Střechov nad Sázavou – 80 let
 28.04. – Veselka Pavel, Dalkovice – 55 let
 29.04. – Kováč Kamil, Trhový Štěpánov – 60 let
 30.04. – Karas Ondřej, Trhový Štěpánov – 50 let
 01.05. – Tomaidesová Marie, Trhový Štěpánov – 84 let
 01.05. – Vesecká Blanka, Střechov nad Sázavou – 70 let
 02.05. – Jehličková Libuše, Trhový Štěpánov – 81 let
 03.05. – Musilová Jaroslava, Trhový Štěpánov – 84 let
 05.05. – Vošická Marie, Dubějovice – 75 let
 05.05. – Přenosil Miroslav, Trhový Štěpánov – 60 let
 06.05. – Dobrá Irena, Sedmpány – 65 let
 11.05. – Votruba Miloslav, Trhový Štěpánov – 88 let
 11.05. – Chvojka Pavel, Trhový Štěpánov – 70 let
 15.05. – Lejčková Ruthild, Trhový Štěpánov – 80 let
 16.05. – Šamša Jan, Trhový Štěpánov – 80 let
 19.05. – Hrdinová Anna, Trhový Štěpánov – 86 let
 19.05. – Kulíková Marie, Trhový Štěpánov – 86 let
 19.05. – Lachman Jiří, Trhový Štěpánov – 65 let
 20.05. – Veselá Jana, Trhový Štěpánov – 75 let
 21.05. – Vinšová Marie, Dubějovice – 55 let
 25.05. – Chvojková Dana, Trhový Štěpánov – 50 let
 28.05. – Brýlová Věra, Dalkovice – 83 let
 28.05. – Brož Jiří, Trhový Štěpánov – 70 let
 29.05. – Čermáková Miloslava, Trhový Štěpánov – 75 let
 31.05. – Chvojka Pavel, Trhový Štěpánov – 65 let

Jubilanti:

František Skalický

z Trhového Štěpánova oslavil 85. narozeniny 02.03.2021

František Skalický z Trhového Štěpánova;
foto z rodinného alba

František Tomaides

z Trhového Štěpánova oslavil 94. narozeniny 11.03.2021

František Tomaides z Trhového Štěpánova; foto z rodinného alba

Božena Klinkerová

z Trhového Štěpánova oslavila 80. narozeniny 27.03.2021

Božena Klinkerová z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Vzpomínka:

František Musil
z Trhového Štěpánova;
foto z rodinného alba

Dne 27. 4. 2020 tomu budou 2 roky, co nás navždy opustil manžel, tatínek, dědeček, pradědeček, bratr, švagr a strýc, pan František Musil. Děkujeme všem, co ho měli rádi, za tichou vzpomínku.

*S bolestí, láskou a úctou
vzpomínají manželka, celá
rodina, příbuzní a známí.*

Navždy odešli:

16.02.2021 – Ladislav Smutný,
Trhový Štěpánov – ve věku 72 let

21.02.2021 – Miroslav Petrásek,
Dalkovice – ve věku 75 let

22.02.2021 – Marian Steiner,
Střechov nad Sázavou – ve věku 79 let

16.03.2021 – Václav Kopecký,
Trhový Štěpánov – ve věku 82 let

18.03.2021 – Šebestián Lizák,
Trhový Štěpánov – ve věku 63 let

20.03.2021 – Ladislav Kadleček,
Trhový Štěpánov – ve věku 85 let

22.03.2021 – Jitka Kučerová,
Dalkovice – ve věku 84 let

03.04.2021 – Anežka Nováková,
Trhový Štěpánov – ve věku 95 let

*Anežka Nováková při nedávných
narozeninách; foto archiv města*

Je libo čerstvá pizza?

Nikdy by nás v Sedmpánech nenapadlo, že si budeme moci objednat čerstvou a voňavou pizzu přímo z pece. Výběr pizz je vskutku široký - od šunkové, salámové, pikantní až po vegetariánské druhy. Tuto možnost nám poskytli Pavel a Blanka Quaiserovi, kteří provozují smíšené zboží v Sedmpánech.

Pizzu si může objednat kdokoli z vás z okolních obcí na telefonních číslech **778 032 283, 777 021 976**, i v této době vládních restrikcí přímo ve smíšeném zboží nebo zvenku skrze výdejové okénko. Milovníci chmelového moku si také přijdou na své a mohou si poručit točené pivo sebou do PET lahve. Samozřejmě po skončení vládních omezení bude možné si pizzu vychutnat přímo v prostorách sedmpánského pohostinství nebo na přilehlé zahrádce.

Objednávky můžete provádět v otvíracích hodinách smíšeného zboží:

Pondělí	8:00 – 12:00 a 15:00 – 18:00 hodin
Úterý	15:00 – 18:00 hodin
Středa	8:00 – 12:00 a 15:00 – 18:00 hodin
Čtvrtek	15:00 – 18:00 hodin
Pátek	8:00 – 12:00 a 15:00 – 18:00 hodin
Sobota	8:00 – 13:00

A dále pak u výdejního okénka každý všední den **od 18:00 hodin do 21:00 hodin**. O víkendech dle počasí, případně po telefonické dohodě.

Redakce zpravodaje

KOI-TECH

Pavel Staněk IČO: 09017364

Prodej okrasných ryb
do zahradních jezírek KOI + KARAS

Dále nabízím: Krmení, užitečné bakterie, přípravky na likvidaci řas, čerpadla, UV-C lampy, PVC potrubí, armatury, stěnové a fóliové prostupy, filtrační materiál - bioakvacit, plastové sudy 200-1000 L a další technické prvky pro stavbu jezírek a filtrací.
Poradenství v oblasti čištění a filtrace vody, návrhy filtračních technologií...

Pouze po telefonické domluvě.

Pavel Staněk

Podzámecká 342 Čechtice 257 65

IČO: 09017364

Tel: 728 323 574 (728 978 341)

E-mail: koi-tech@email.cz

POL POINT

kontaktní místo policie

nový způsob komunikace občana s policií

- z pohodlí domova**
- z obecního úřadu**
- z bezobslužné místnosti**

Policie České republiky
 Krajské ředitelství policie Středočeského kraje
www.policie.cz/s

Policie ČR – Krajské ředitelství policie Středočeského kraje rozšiřuje služby pro občany Středočeského kraje.

Zavedením videokonferenčního systému **POL POINT** dochází k neomezenému rozšíření míst, odkud může občan navázat kontakt s policií.

Jste-li v tísní nebo vaše oznámení nesebe odkladu - volajte číslo 112

Stali jste se obětí trestného činu, byli jste okradeni, podvedeni, neplatí vám partner alimenty, nebo jste se stali svědkem protiprávního jednání jiné osoby a současně preferujete vlastní pohodlí, můžete se s policisty spojit jednoduchým způsobem.

z pohodlí vašeho bydliště – pokud máte počítač s kamerou, mikrofonom, reproduktorem a dobré spojení na internet, můžete podle jednoduchého návodu navázat kontakt s policistou, který vás prostřednictvím tohoto zařízení vyslechne a sdělí vám potřebné informace.

z obecního /městského úřadu – pokud nemáte odpovídající techniku a nechce se vám na nejbližší policejní služebnu, můžete navštívit terminál POL POINT na některém obecním / městském úřadu, jejichž rozmístění a úřední dobu najdete na policejních webových stránkách. Na těchto úřadech vám pověřený pracovník zprostředkuje videohovor s policistou a umožní vám soukromí pro vaši výpověď.

z bezobslužné místnosti – pokud se dostavíte na policejní služebnu, která je označena nálepkou POL POINT a momentálně, zde nejsou policisté, můžete zazvonit na označený zvonek a po sdělení vašeho požadavku budete automaticky vpuštěni do místnosti, kde se nachází monitor, který se automaticky zapne a policista s vámi ihned komunikuje.

Výslechy prováděné prostřednictvím videokonferenčního zařízení jsou zabezpečeny šifrováním a jsou realizovány v souladu s trestním řádem.

Protokol o výsledku se nepodepisuje a každá komunikace se nahrává na záznamové zařízení.

Další informace najdete na www.policie.cz/s nebo na

od pondělí
22.3.2021

Testovací místo Vlašim

PCR testy (možno i antigenní testy) z krku

KDE: parkoviště u zimního stadionu "Na Lukách"

PROVOZNÍ DOBA: po - ne (8:00 - 18:00)

FORMA VYŠETŘENÍ: - z auta
- osobně ve stanu

KLIENTI: se žádankou - ZDARMA
samoplátcí - max. 1600 Kč
(platba nejlépe kartou, možno i hotově)

VÝSLEDKY: certifikát do 24 hod. na vámi uvedený e-mail
nebo mobil (v případě positivity dále dle pokynů)

VÍCE INFO: www.testy-vlasim.cz (+ tel. bude uveden na webu)

REZERVACE: není nutná

Hodinu před testem je doporučeno
nejíst, nepít a nekouřit
PCR testy jsou povinné při pozitivním
výsledku antigenního testu!

